

De eeuwige wereld

“Als woorden tekortschieten, spreekt de ziel.”

De eeuwige wereld

De oorsprong van ons bestaan

Hans Peter Roel

NC N.E.X.T. Company
PUBLISHERS

Colofon

Dit boek is een geheel herziene druk van de uitgave De Vlindertuin onder het ISBN-nummer: 978 90 79677 221 dat verscheen in november 2014.

*Copyright © 2018 Hans Peter Roel
Omslagontwerp: Looney2*

De eeuwige wereld, De oorsprong van ons bestaan

*ISBN: 97890-79677-443
NUR: 728*

*Een uitgave van:
Uitgeverij N.E.X.T. company BV te Baarn
info@nextcompany.nl
www.nextcompany.nl*

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van N.E.X.T. company BV.

*“Soms moet je eerst even stilstaan,
om vervolgens verder te kunnen.”*

De eeuwige wereld

Het idee voor dit boek ontstond in 1984 toen ik de met acht Oscars bekroonde film Amadeus voor het eerst zag. Wolfgang Amadeus Mozart gaf op vijfjarige leeftijd al zijn eerste concert en componeerde al als kleuter een allegro voor piano. Zijn eerste volledige symfonie componeerde hij op negenjarige leeftijd. Hoe kan een kind zó jong al zó geniaal zijn? Dat was de vraag die na het zien van de film bij mij bleef hangen. Ik was destijds twintig jaar oud en besepte me voor de eerste keer in mijn leven dat er meer moest zijn dan ons aardse bestaan.

Rond 1990 kwam ik in aanraking met het Boeddhisme. Ik werd onderwezen in deze duizenden jaar oude kennis. Boed-dha stelt dat elk mens vele levens doorloopt met als doel om te groeien naar verlichting. Dit gebeurt door alle ervaringen te doorleven. In de diepere lagen van ons onderbewustzijn worden al deze levenservaringen opgeslagen. Zo kunnen we de ervaringen van het ene leven meenemen naar een volgend leven.

Wolfgang Amadeus Mozart had het talent om direct bij de diepere lagen van zijn bewustzijn te kunnen komen. Zodoende kon hij al op jonge leeftijd putten uit de muzikale ervaringen van zijn vorige levens.

Tegelijkertijd met de verdieping in het Boeddhisme had ik een persoonlijke déjà vu-ervaring. Ik werkte in Parijs aan het boek "De Vierde Dimensie". Ik sliep in een pension in de wijk Montmartre en schreef overdag in café Les Deux Margots op Rue Saint Germain. Terwijl ik 's avonds in een café wat dronk, veranderde voor mijn geestesoog de omgeving. Ik bevond me in het Parijs van rond het einde van de negentiende eeuw. Op straat zag ik paardenkoetsen, vrouwen met wijduitstaande geplooidde rokken boven hun rijglaarsjes en mannen met wandelstokken, vesthorloges en hoge zwarte hoeden op. Ik de verte stonden op de heuvel twee windmolens met draaiende wieken. Dit beeld zag ik misschien slechts een paar seconden, maar het leek levensecht, alsof ik er deel van uitmaakte. Deze ervaring kan ik slechts verklaren doordat een herinnering uit mijn dieper bewustzijn mij voor even terugbracht in het oude Parijs. De beelden waren zo levensecht dat het wel een déjà vu-ervaring moet zijn geweest. Zo kreeg ik het bewijs in handen dat mijn ziel meerdere levens moet hebben doorleefd en ik ooit een tijd in Parijs heb doorgebracht. Toen ik over reïncarnatie ging lezen, bleek dat veel mensen ervaringen uit hun leven hebben gehad. Het internet staat er vol met beschrijvingen en verklaringen.

Nadat ik het boek "De Vierde Dimensie" in het jaar 2006 had afgerond, maakte ik in 2009 een bijzondere reis naar Schotland. Daar kwam ik in contact met de oude Keltische traditie en kreeg ik inspiratie voor een nieuw boek dat de titel kreeg: "De eeuwige wereld". Dit boek is geschreven op een spirituele plek aan Loch Lomond, een 190 meter diep meer, dat gelegen is in de Schotse Hooglanden.

Het schrijven aan dit boek wisselde ik af met wandelingen door het fenomenale landschap. De uitzichten waren letterlijk en figuurlijk adembenemend en de ervaring met de pure natuur was onvoorstelbaar krachtig, ongelooflijk en bracht me terug bij mijn diepste kern.

Volgens de Kelten bestaat er een eeuwige wereld waar onze ziel na onze dood heengaat. In deze oude Keltische traditie wordt dit de zielenwereld genoemd. Net als de natuur ontwikkelt ons leven zich cyclisch in een spiraalvormig patroon van groei. Het leven bestaat afwisselend uit de volgende fasen: geboorte, groei, aftakeling en de dood. Deze fasen herhalen zich in een opgaande spiraal. Ons bestaan stopt dus niet bij de dood en dat is goed nieuws. Dat het leven na ons overlijden niet eindigt, is een bron van troost.

Ik gun je dat je een teken mag krijgen dat onze ziel voor eeuwig blijft voortbestaan! Het is fijn om ervan overtuigd te zijn dat je na de dood niet oplost in het niets, maar dat de kern in jou eeuwig blijft voortleven.

Ga met de hoofdpersoon Fabian mee op reis naar Schotland en ontdek de oude kennis en wijsheid die de Kelten al eeuwenlang van generatie op generatie doorgeven.

Feit:

De locaties, gebouwen en de Keltische moeders van de wijsheid bestaan daadwerkelijk. Dit verhaal is een samensmelting van waarheid, realiteit, fictie en synchroniciteit.

Het is geschreven voor iedereen die meer wil weten over de zielenwereld waar we vandaan komen.

“Dat wat aandacht krijgt, groeit in ons leven.”

‘Mijn God!’

Geïrriteerd sla ik mijn laptop dicht. Urenlang al zit ik gefrustreerd naar een leeg scherm te staren, terwijl de woorden niet willen komen. Zuchtend kijk ik rond, tot mijn blik blijft hangen bij de foto van mijn vader. Vanaf de secretaire staart hij me minzaam aan. Hij heeft nooit anders naar mij gekeken en zijn laatdunkende blik is in mijn herinnering gegrift. De foto staat prominent vooraan het rijtje foto's, zodat mijn vader kan toekijken als ik schrijf. Het is een morbide psychologisch spel, dat ik zovele jaren na zijn dood nog steeds met hem speel. Ik laat hem zien dat ik juist werk aan die talenten, die hij tijdens zijn leven zo expliciet afwees. Af en toe kijk ik naar die minzame blik die de inspiratie in de kiem smoort. Dit gaat zo door, totdat ik zijn blik niet meer kan verdragen en me resoluut van hem afkeer.

Ik wilde, zo lang ik het me kan herinneren, schrijver worden. De vrijheid van het schrijverschap is mijn hoogste ideaal. Ik bouw, vanachter mijn computer, aan een eigen fantasiewereld. Hoofdpersonen doen precies wat ik hen dicteer en tijd en plaats kennen geen beperkingen. Ik kan echte liefde oproepen en vervelende karakters het leven zuur maken. Kortom, ik voel me als schrijver een klein beetje God, wanneer de roman ge-

staag uitgroeit tot een compleet verhaal. Maar God spelen is voor mij bijzaak. Mijn echte drijfveer is om mensen te inspireren met boodschappen en woorden, die niet van hier komen. Het zijn inzichten uit andere, onzichtbare werelden, waarvan ik weet dat ze vele mensen kunnen helpen in hun leven. Ik heb geen idee, waarom mij deze gave is geschonken, maar weet wel dat ik er iets mee moet doen. Het past het meest bij me om deze boodschappen door middel van boeken uit te dragen. Voor het volbrengen van deze missie ga ik het gevecht met mijn vader dagelijks aan.

Mijn vader was geen man van de verbeelding; romans las hij nooit. Dat vond hij nutteloos. Wat schoot je op met niet bestaande hoofdpersonen, die iets meemaken in een niet bestaand verhaal? Het schrijverschap is iets voor nietsnutten en dus niet acceptabel voor zijn zoon, zo was zijn onwrikbare standpunt. Mijn vader was als advocaat een man van het woord, maar gebruikte dit in een andere vorm dan de fictieve verhalen, die ik schrijf. Mijn eerste pennenvruchten waren hem te vaag en onbetekenend. Woorden waren toch bedoeld als instrumenten voor het opbouwen van een gedegen argumentatie. Fantasie bestond in zijn wereld niet. Dat was iets voor dromers en kunstenaars. Sprookjes heeft hij mij als kleine jongen dan ook nooit voorgelezen, maar verhalen uit de Griekse mythologie moest ik tot vervelens toe aanhoren. Het was zijn sterke wens om mij, samen met mijn broer Richard, klassiek te vormen, zodat we daar op het gymnasium ons voordeel mee konden doen. In zijn ogen bestond er geen belangrijkere taak voor een ouder dan een hoogwaardige culturele vorming aan de kinderen mee te geven. Helaas voor hem heb ik het gymnasium nooit gehaald, mijn broer gelukkig wel.

Voor het gymnasium had ik niet de juiste intellectuele capaciteiten. Tot die conclusie moet ik onbewust al vroeg in mijn leven zijn gekomen. De Griekse Goden konden mij maar weinig boeien, zodat ik onder het voorlezen naar mijn vaders zware, zwarte bril keek en me afvroeg wat er in zijn hoofd omging. Het gebrek aan kleur in zijn verhalen was van zijn gezicht af te lezen. De lachrimpels ontbraken en altijd was daar die ernstige blik, die aangaf dat het leven toch vooral serieus genomen moest worden.

Vlak na mijn vaders dood, nu zeven jaar geleden, leek het schrijven van een roman ook voor mij ineens nutteloos te zijn. De lust om te schrijven was verdwenen en mijn vaders overtuigingen beheersten mijn geest. Wat had de mensheid aan fictieve verhalen, beleefd door verzonnen personen? Langzaam verdween mijn schrijversdroom naar de achtergrond en zo deed ik mijn overleden vader alsnog een plezier. Daarnaast moest er simpelweg brood op de plank komen en verreweg de meeste schrijvers verdienen geen geld met hun creaties. Ik vond een compromis in de lerarenopleiding aan de Hogeschool van Utrecht. Na de voltooiing van de opleiding en twee tijdelijke banen kreeg ik vorig jaar een vaste betrekking. Ik kwalificeerde me als docent Nederlands op het Gerrit van der Veen College in Amsterdam. het is een kleine school waar veel aandacht is voor culturele en kunstzinnige vorming. Naar mijn inschatting kan deze baan zijn goedkeuring wegdragen, maar helaas heeft mijn vader mijn aanstelling niet mogen meemaken.

Zijn dood lijkt , na zeven jaar, nog altijd dichtbij en ik denk nog dagelijks aan hem. Hij is veel te jong gestorven. Zijn cyni-

sche levenshouding had zijn lichaam verkankerd en na een kort, heftig ziekbed was hij in december, op een dag dat heel Nederland op het ijs stond, overleden. Pas in de laatste momenten voor zijn dood had ik de liefde bij hem gezien, die hij zo lang voor de wereld verborgen had gehouden. Pas toen kon hij zijn angsten loslaten nam liefde die plaats in. Mijn moeder die hem overal in had gevolgd, hilde en streelde hem over zijn witte, ingevallen gezicht. Voor mijn vader was het te laat, maar voor mij was dit zijn belangrijkste levensles.

*“Een stap terugzetten op ons levenspad
bestaat niet.”*

